

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/53/2022
Identifikačné číslo spisu:	5120010697
Dátum vydania rozhodnutia:	14.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5120010697.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku v trestnej veci obvineného K. P. pre pokračovací prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 14. decembra 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného K. P. proti trestnému rozkazu Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47T/61/2020 z 27. októbra 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. P. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Trestným rozkazom Okresného súdu Žilina z 27. októbra 2020, sp. zn. 47T/61/2020, bol obvinený K. P. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 25.02.2020 v čase asi o 19.45 hod. bez súhlasu vlastníka Obec R., R. XX, vošiel do šatní futbalového areálu, stavby evidovanej na liste vlastníctva č. XXX, k.ú. R., súpisné číslo XXX, ležiacej na parcele XX/X, ktorej výlučným vlastníkom je Obec R., R. XX tak, že vytlačil spodný roh pravej plechovej okenice, túto vyháčkoval a z vnútornej strany nezisteným predmetom zlomil cylindrickú vložku a poškodil kovanie, dvere otvoril a do uvedenej stavby si nanosil posilňovacie náradie s príslušenstvom, ktoré sa nachádzalo na vedľajšej betónovej ploche,

- aj napriek opakovaným upozorneniam zo strany starostu Obce R., opätovne dňa 29.02.2020 asi o 12:40 hod. vošiel do šatní futbalového areálu, stavby evidovanej na parcele XX/X, ktorej výlučným vlastníkom je Obec R., R. XX tak, že nezisteným spôsobom vytlačil spodný roh pravej plechovej okenice, túto vyháčkoval a vošiel dnu, pričom v uvedenej budove zotrval do príchodu hliadky OO PZ Žilina - okolie, ktorá sa na miesto dostavila 29.02.2020 v čase o 13:15 hod.

Za to bol obvinený K. P. odsúdený podľa § 218 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného

zákona, s použitím § 353 ods. 2 Trestného poriadku na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona Okresný súd Žilina obvinenému K. P. výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určil obvinenému skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku Okresný súd Žilina odkázal poškodenú obec R., so sídlom R. XX, R., okr. Ž., s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti trestnému rozkazu Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47T/61/2020 z 27. októbra 2020, podal obvinený K. P. prostredníctvom obhajkyne Mgr. Michaely Macalákovéj, advokátky v Žiline, ktorú Okresný súd Žilina ustanovil obvinenému opatrením z 2. júla 2022, dovolanie, uplatňiac dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom obhajkyňa obvineného hneď v úvode dovolania konštatuje, že dovolanie považuje za neopodstatnené, predovšetkým pre nevyčerpanie riadnych opravných prostriedkov, o čom informovala obvineného, ten však napriek uvedenému trval na podaní dovolania.

V podanom dovolaní obvinený uviedol, že nesprávne právne posúdenie zisteného skutku vidí predovšetkým v tom, že skutok podľa neho nie je trestným činom, čo odôvodnil tak, že dňa 25. februára 2020 vnikol do priestoru šatní futbalového areálu v R., následne na miesto prišla polícia, vykonala ohliadku a zapísala jeho totožnosť. Hliadke policajného zboru vysvetľoval, že vlastnícke právo obce R. k budove šatní neuznáva, keďže budovu šatní staval jeho otec so svojimi kamarátmi pred cca 40 rokmi a obec R. nie je vlastníkom budovy, resp. získala vlastnícke právo neoprávnene a pochybným postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom. Po výmene názorov so starostom obce R. a privolanou hliadkou vošiel späť do budovy šatní futbalového areálu a pokračoval v cvičení. Zo strany hliadky policajného zboru nebol upozornený na to, že by sa z jeho strany malo jednať o trestný čin, nebola mu obmedzená osobná sloboda, nebol zadržaný, ani mu nikto nebránil v činnosti, ktorá bola následne vyhodnotená ako páchanie trestnej činnosti. V zásade to vnímal ako spor, ktorý prišli príslušníci policajného zboru riešiť a nemal najmenšiu pochybnosť o tom, že je v práve, pričom vôbec nevnímal svoje konanie ako trestnú činnosť. Obvinený uviedol, že zasahujúci príslušník policajného zboru ho uviedol do omylu, keď si jeho tvrdenia o tom, že budova mu patrí, resp. že patrila jeho otcovi ktorý ju vybudoval, len vypočul a neurobil žiadne kroky ani neuviedol nič, z čoho by usúdil, že pácha nejakú trestnú činnosť. Z uvedeného dôvodu si nebol vôbec vedomý svojho protiprávneho konania. Svoje konanie, a to dňa 25. februára 2020 a 29. februára 2020, nepovažuje za protiprávne z dôvodu, že budovu šatní staval s kamarátmi jeho otec v rámci tzv. „C. B.“ na vlastné náklady, t. j. vlastnými rukami a z vlastného materiálu. Obvinený uviedol, že osobne vybudoval studňu pred touto budovou na vlastné náklady a vlastnými rukami, je majiteľom parcely, na ktorej budova šatní stojí a tiež okolitých parciel. Obec nemala k tejto stavbe nikdy žiadne práva, túto budovu nikdy nestavala a nedala do tejto stavby ani euro. Obvinený uviedol, že vo R. pôsobil Futbalový klub, ktorého bol jeho otec a aj obvinený členom a obvinený bol aj predsedom Futbalového klubu. Na budove šatní bola vždy tabuľka s nápisom Futbalový klub R. aj s kontaktnými údajmi na predsedu a ostatných funkcionárov Futbalového klubu. Neskôr však obvinený našiel túto tabuľku strhnutú a namiesto nej tam bola tabuľka s nápisom „Zákaz vstupu. Budova vo vlastníctve obce R.“. Až následne sa obvinený dozvedel, že obec figuruje ako vlastník v katastri nehnuteľností, bez stavebného povolenia, bez kolaudačného rozhodnutia. Na katastri nehnuteľností zistil, že podkladom pre zápis vlastníckeho práva obce k spornej stavbe bolo rozhodnutie o pridelení súpisného čísla. Obvinený ako dôkaz k uvedenému predložil rozhodnutie o pridelení súpisného čísla. Obvinený ďalej uviedol, že obec si sama sebe pridělila súpisné číslo a len na základe tejto listiny si privlastnila budovu, ktorú staval jeho otec. Konanie obce považuje za podvodné a netransparentné. Obvinený ďalej uviedol, že nemal žiadnu vedomosť, že došlo k rozparcelovaniu pozemkov pod a v okolí šatní. Obec pridělila súpisné číslo, ako sa uvádza v Rozhodnutí o pridelení súpisného čísla postupom podľa § 2c zákona č. 369/1990 Zb., čo považuje obvinený za nezákonné. Poukázal na § 2c ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. podľa ktorého, že osoba určená v kolaudačnom rozhodnutí je povinná požiadať o určenie súpisného čísla a orientačného čísla podľa odsekov 1 a 2 do 30 dní odo dňa právoplatnosti kolaudačného

rozhodnutia; ak tak neurobí, obec určí súpisné číslo a orientačné číslo podľa odsekov 1 a 2 aj bez žiadosti. Predo dňom právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na účel prevodu vlastníctva k budove alebo poistenia budovy obec môže na žiadosť určiť stavebníkovi súpisné číslo a orientačné číslo aj bez kolaudačného rozhodnutia. Obvinený má za to, že z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že obec je oprávnená určiť súpisné číslo len na žiadosť, a to na žiadosť osoby určenej v kolaudačnom rozhodnutí. Bez žiadosti je oprávnená určiť súpisné číslo len v prípade, ak existuje kolaudačné rozhodnutie, ak je v ňom uvedená nejaká osoba a táto osoba o vydanie súpisného čísla nepožiadala. Obvinený konštatoval, že kolaudačné rozhodnutie neexistuje, nie je v ňom uvedená žiadna osoba a teda obec nemala oprávnenie vydávať žiadne rozhodnutie, ktorým prideliť stavbe súpisné číslo a už vôbec jej nemohlo vzniknúť k stavbe žiadne vlastnícke právo. Z poslednej vety dotknutého ustanovenia § 2c ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. vyplýva, že obec môže prideliť súpisné číslo aj pred vydaním kolaudačného rozhodnutia, avšak len na základe žiadosti stavebníka. Z Rozhodnutia o pridelení súpisného čísla vyplýva, že stavebníkom je obec, čo nie je pravda. Obec nikdy stavebníkom nebola, na stavbu jej nikdy nebolo vydané žiadne stavebné povolenie. Konanie obce považuje za nezákonné a konanie osôb, ktoré stáli za týmto podvodným konaním, považuje za zneužívanie právomocí verejného činiteľa. Obec si vyššie popísaným spôsobom neoprávnene privlastnila budovu šatní, ktorej nikdy nebola stavebníkom. Obvinený uviedol, že tieto skutočnosti uvádzal aj sudkyňi Hrnčiarikovej na pojednávaní, na ktorom mu doručila dovolaním napadnutý trestný rozkaz, pričom sudkyňa uvedené nevzala do úvahy a ním udávané skutočnosti si vôbec nepreverila. V súvislosti so skutkom, za ktorý bol obvinený odsúdený, poukázal aj na sled udalostí a to, že dňa 12. marca 2020 bola na Okresnom súde Žilina podaná žaloba na určenie vlastníckeho práva, ktorou obec napadla porušenie predkupného práva. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 42C/22/2020, dňa 19. marca 2020 bol vydaný vo veci rozsudok, ktorým súd zbavil obvineného vlastníckeho práva k parcelám pod stavbou budovy šatní a okolitých pozemkov F. XX/X, XX/X, XX/X a XXX. K uvedenému obvinený predložil ako dôkaz žalobu o určenie vlastníckeho práva z 11. marca 2020 a zápisnicu z pojednávania zo dňa 19. marca 2020. Obvinený má za to, že i tu súd konal neoprávnene, keď si tvrdenia žalobcu vôbec neoveril a ušla mu jedna závažná skutočnosť a to, že spoluvlastnícky podiel obvineného k parcelám F. XX/X, XX/X, XX/X a XXX v k. ú. R. nenadobudol žalovaný v rade 1/ J. L.C., ale od E. H. a H. P., pričom k uvedenému predložil rozhodnutie o vklade Y. XXXX/XXXX. Obvinený je toho názoru, že súd v konaní 42C/22/2020 nedostatočne zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je nezákonné, keďže vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu. O konaní 42C/22/2020 sa obvinený dozvedel až od exekútora, ktorý voči obvinenému začal vymáhať trovy pre právneho zástupcu žalobcu. K doručovaniu zásielok zo súdu obvinený uviedol, že mu zrejme boli doručované, avšak v tom čase nemal občiansky preukaz, ktorý mu bol odcudzený, a preto si zásielky nemohol preberať. Rozhodnutie súdu vydané dňa 19. marca 2020 v konaní 42C/22/2020 považuje obvinený za nezákonné, lebo vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu. Je mu zrejmé, že uvedené sa priamo netýka skutkov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie, avšak dokrešľuje akým nekalým spôsobom sa obec snaží ho obráť o pozemky aj o budovu, ktorú staval jeho otec. Z uvedeného dôvodu neuznáva vlastnícke právo obce k stavbe šatní, ktoré zrekonštruoval a v ktorých mal aj veci, ktoré boli v jeho výlučnom vlastníctve. Obvinený ďalej uviedol, že dňa 25. februára 2020 bol zasahujúcimi príslušníkmi policajného zboru uvedený do omylu že v budove, kde bol v tom čase spolumahateľom pozemku a boli tam uložené aj všetky jeho osobné veci, môže zotrvať a užívať ju bez nejakých ďalších postihov a problémov. Zásah polície oprávnene vyhodnotil tak, že polícia nebude riešiť ich vzájomné majetkové spory s obcou, z ktorého dôvodu sa do budovy šatní vrátil aj dňa 29. februára 2020, načo mu už ale bolo vznesené obvinenie pre trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené obvinený nepovažuje skutok za trestný čin, keďže konal v omyle o nezákonnosti svojho konania, do ktorého ho uviedla priamo zasahujúca hliadka policajného zboru, ktorá ho neupozornila na to, že by mal dňa 25. februára 2020 páchať nejakú trestnú činnosť a neurobila ani žiaden úkon, z ktorého by nezákonnosť, resp. trestnosť svojho konania mohol dovodiť, dokonca ho ďalej nechala páchať trestnú činnosť, keď ho z budovy šatní nevykázala. Vzhľadom na uvedené obvinený žiada dovolací súd, aby trestný rozkaz vydaný Okresným súdom Žilina, sp. zn. 47T/61/2020 zo dňa 27. októbra 2020 zrušil.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril podaním z 30. septembra 2022 prostredníctvom svojho obhajcu poškodený obec R.. K podanému dovolaniu uviedol, že ho považuje za neprípustné z procesného

pohľadu s odkazom na ustanovenie § 372 ods. 1 Trestného poriadku. Súčasne má za to, že dovolacia argumentácia obvineného je vo vzťahu k zákonnosti napadnutého trestného rozkazu skutkovo a právne irelevantná a súčasne vecne neutržateľná. Dovolacie dôvody, ako ich vymedzuje obvinený, nie sú dané. Z dôvodu hospodárnosti poškodený uviedol, že si dovoľuje zaujať stanovisko k procesnej prípustnosti podaného dovolania. V zmysle ustanovenia § 372 ods. 1 Trestného poriadku platí, že oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený bol uznaný za vinného trestným rozkazom, z čoho vyplýva, že nevyužil riadny opravný prostriedok - odpor proti trestnému rozkazu. Rovnako to uvádza obhajca obvineného v podanom odvolaní. V zmysle konštantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (napr. 4Tdo 58/2013, 4Tdo/32/2015, 2Tdo/59/2015 a mnohé iné) podmienky na podanie dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku nie sú naplnené, ak obvinený nepodal proti trestnému rozkazu odpor. Trestný poriadok podmieňuje možnosť podania dovolania využitím riadneho opravného prostriedku. Táto podmienka, ktorej základným cieľom je dosiahnuť, aby oprávnené osoby podaním mimoriadneho opravného prostriedku nenahrádzali prieskum napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom a dovolací súd tým nestavali do pozície druhoinštančného súdu, je natoľko podstatná, že zákonodarca jej nesplnenie sankcionoval nemožnosťou meritórneho preskúmania napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom a v konečnom dôsledku neúspešnosťou, resp. odmietnutím dovolania. Poškodený konštatuje, že podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka. Z uvedeného vyplýva že obvinený, alebo osoby uvedené v § 369 ods. 5 Trestného poriadku, môže podať dovolanie len proti rozhodnutiu odvolacieho, resp. sťažnostného súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená (k tomu viď aj rozhodnutie pod sp. zn. 1 Tdo V-3/2006). Trestný rozkaz nie je takým rozhodnutím a dovolanie proti nemu môže podať len minister spravodlivosti na podnet. S prihliadnutím na vyššie uvádzané skutočnosti má poškodený za to, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Nad rámec týchto skutočností si poškodený dovoľuje uviesť, že dovolacia argumentácia odsúdeného je právne neutržateľná, nelogická a v rozpore s právnym poriadkom. V podanom dovolaní sa obvinený fakticky priznáva k spáchaniu trestného činu, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným. Potvrdzuje, že vedome a cielene vnikol do stavby šatní futbalového ihriska, a to napriek tomu, že mal vedomosť o vlastníctve obce k danej stavbe. V podanom dovolaní sa jednoznačne uvádza, že obvinený sa dopustil svojho konania napriek tomu, že stavba šatní futbalového ihriska bola jasne a viditeľne označená nápisom „Zákaz vstupu. Budova vo vlastníctve obce R.“. V tejto súvislosti poškodený uviedol, že obvinený si je vedomý skutočnosti, že stavba bola postavená v rámci tzv. „C. B.“, teda mu musí byť nepochybne známe, že stavby, objekty a úpravy realizované týmto spôsobom počas bývalého režimu sa stávali predmetom socialistického spoločenského vlastníctva, nie predmetom osobného (a teda následne súkromného) vlastníctva. Predmetom tzv. „C. B.“ a iných obdobných akcií, bola predovšetkým realizácia verejnoprospešných stavieb, objektov, úprav a pod., ktoré sa v súlade s právnym poriadkom nikdy nestali predmetom súkromného vlastníctva. Práve naopak, tieto objekty, stavby a pod. boli vlastníctvom štátu v správe príslušných národných výborov a následne buď ostali štátnym majetkom, alebo v súlade s ustanoveniami zák. č. 138/1991 Zb. prešli do vlastníctva obcí. Obvinený nemal žiadny právne významný dôvod domnievať sa, že práve on (prípadne jeho otec), je vlastníkom dotknutej stavby. Práve naopak, už len z okolností vzniku stavby a jej účelu (verejnoprospešná stavba pri verejnom futbalovom ihrisku) muselo byť odsúdenému (a akejkolvek primerane obozretnej osobe) zrejmé, že nemôže ísť o stavbu v súkromnom vlastníctve. Vlastníctvu obvineného nesvedčia ani okolnosti, ani právny stav súvisiaci so vznikom stavby. Neznalosť zákona obvineného v žiadnom prípade neospravedľuje. Rovnako sú v tomto smere právne irelevantné, ba priam absurdné tvrdenia obvineného o tom, že sa trestného činu nemohol dopustiť, lebo vlastníctvo obce k danej stavbe neuznáva. Táto argumentácia nemá oporu v žiadnom ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky. Pokiaľ by sa argumentácia obvineného považovala za správnu, potom by ad absurdum platilo, že žiadna osoba by sa nemohla dopustiť žiadnej majetkovej trestnej činnosti ani trestnej činnosti zasahujúcej do vlastníckeho práva, či iných práv, pretože by jej stačilo tvrdiť, že tieto práva neuznáva. Poškodený zdôrazňuje, že obec je riadnym vlastníkom predmetnej stavby súp. č. XXX - šatne futbalového areálu a jej vlastníctvo je evidované v katastri nehnuteľností pre kat. úz. R. na LV č. XXX. Vlastnícke právo obce nebolo dosiaľ žiadnym právne relevantným spôsobom spochybnené. Kataster nehnuteľností je verejnou evidenciou, ku ktorej má prístup aj obvinený, a skutočnosť o

vlastníctve si mohol kedykoľvek overiť. Zo samotného dovolania vyplýva, že obvinený si bol vedomý skutočnosti o vlastníctve obce k danému objektu - minimálne z tabule umiestnenej na objekte, avšak aj z údajov katastra, keďže už policajnej hliadke mal obvinený podľa vlastného vyjadrenia uviesť, že vlastníctvo obce neuznáva, teda konal s vedomím, že v katastri evidovaným vlastníkom je obec. Poškodený zdôrazňuje inkonzistenciu dovolacej argumentácie obvineného, keď na jednej strane tvrdí, že o vlastníctve obce sa dozvedel až následne, no už policajnej hliadke mal uvádzať, že vlastníctvo obce neuznáva (teda o vlastníctve obce vedel, inak by ho nemohol namietat). Subjektívne predstavy žalobcu o jeho domnelom vlastníctve, ktoré nie je možné ničím podporiť, sú bez právnej relevancie. Poškodený taktiež zdôrazňuje, že tvrdenia obvineného o tom, že je „majiteľom parcely, na ktorej budova (pozn. šatní) stojí a okolitých parciel“ sú nesprávne. Stavba šatní sa nachádza na pozemku F.-M. parc. č. XX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 83 m². Označená parcela je predmetom podielového spoluvlastníctva viacerých osôb, medzi ktoré však obvinený nepatrí. Tieto skutočnosti je možné overiť z LV č. XXXX pre kat. úz. R.. Rovnako to platí aj pre parcely v okolí. Bez relevancie sú aj tvrdenia obvineného o tom, že konal v omyle vyvolanom príslušníkmi policajnej hliadky. Jednak túto argumentáciu považuje poškodený za účelovú, no súčasne za právne bezvýznamnú. Trestného činu sa dopustí osoba, ktorá svojím konaním naplní znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa Trestného zákona. V prípade obvineného boli tieto podmienky splnené už okamihom, keď protiprávne vnikol do stavby šatní futbalového areálu, teda ešte pred príchodom policajnej hliadky. Páchateľ trestného činu sa viny nemôže zbaviť tým, že bude tvrdiť, že nebol na svoje protiprávne konanie upozornený, resp. že nevedel (a nebolo mu hliadkou policajného zboru prízvukované), že pácha trestnú činnosť. Poškodený opakovane zdôrazňuje, že u obvineného sa prezumuje znalosť zákona, resp. neznalosť zákona viny nezbavuje. Rozhodujúce vo vzťahu k vine obvineného teda nie je vyhodnotenie postupu hliadky policajného zboru, ale vyhodnotenie konania obvineného, z ktorého je zrejmé, že sa trestného činu dopustil. Okolnosti, na ktoré obvinený poukazuje, sú klasickým prípadom negatívneho právneho omylu (páchateľ sa domnieva, že jeho čin nie je trestným činom, alebo je miernejšie trestný). Tento druh omylu však nevylučuje subjektívnu stránku, pretože neznalosť zákona neospravedľňuje. Navyše, celá argumentácia obvineného nasvedčuje tomu, že omyl je ním len tvrdný, no reálne k nemu nedošlo a ani dôjsť nemohlo. Hoci to nie je priamo relevantné k predmetu podaného dovolania, poškodený považuje za dôležité reagovať aj na iné okolnosti a tvrdenia obvineného, a to najmä z dôvodu, že poškodeného v nich bezdôvodne obviňuje z protiprávneho konania. Pokiaľ obvinený namieta spôsob pridelenia súpisného čísla bez stavebného povolenia a kolaudačného rozhodnutia, poškodený poukazuje na skutočnosť, že vychádza z právnej úpravy pridelenia súpisných čísel, ktorá nadobudla účinnosť dňa 1. júla 2015. Rozhodnutie o pridelení súpisného čísla bolo vydané v roku 2010 podľa vtedy platných právnych predpisov. Argumentácia obvineného je tak celkom zjavne založená na nesprávnom právnom vyhodnotení veci, keď vychádza z aplikácie právnej normy, ktorá v čase rozhodovania o pridelení súpisného čísla ešte neexistovala. Obec v roku 2010 nemala povinnosť, a reálne ani nemohla rozhodovať o pridelení súpisného čísla stavby podľa podmienok právneho predpisu z roku 2015. Súčasne poškodený uviedol, že rozhodnutie o pridelení súpisného čísla je právoplatné a od jeho vydania v roku 2010 až dosiaľ (teda po dobu 12 rokov) nebolo nijakým právne relevantným spôsobom napadnuté ani spochybnené. Pokiaľ sa obvinený snaží navodiť dojem, že obec pod súčasným vedením postupuje nekorektne, poškodený dodal, že predmetné rozhodnutie o vydaní súpisného čísla bolo vydané ešte predchádzajúcou starostkou obce. Pokiaľ aj obvinený tvrdí, že na tieto okolnosti poukazoval už pri doručení trestného rozkazu, potom ak ich považoval za dôvodné, mal predovšetkým proti trestnému rozkazu podať odpor. Výužitie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku na základe argumentov a tvrdení, ktoré boli obvinenému známe už v čase doručenia trestného rozkazu, a ktoré mohol uplatniť v podanom odpore, nezakladajú nezákonnosť trestného rozkazu, voči ktorému obvinený odpor v zákonnej lehote nepodal. K poukazu obvineného na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 42C/22/2020 z 19. marca 2020, poškodený uviedol, že ide o vec, ktorá s trestnou vecou obvineného nijako nesúvisí. Označený rozsudok je právoplatný a súdu v trestnom konaní nenáleží ho posudzovať alebo preskúmať. Poškodený považuje za dôležité zdôrazniť, že civilné sporové konanie je založené na princípe formálnej pravdy. Obvinený ako žalovaný v označenom konaní bol po celý čas úplne nečinný, čo sa logicky prejavilo v jeho procesnom neúspechu. Civilný sporový súd nemal povinnosť si akékoľvek tvrdenia overovať - bolo procesnou povinnosťou obvineného ako žalovaného uplatniť prostriedky procesnej obrany, čo však nespravil. V žiadnom prípade nejde o nekalé, nezákonné či podvodné konanie,

ale o zákonné uplatňovanie práv obce cestou súdneho konania, ktoré obvinený v procesnej pozícii žalovaného dlhodobo ignoroval a to napriek tomu, že zo strany civilného sporového súdu boli riadne využité všetky zákonné možnosti doručovania obvinenému. Argument, že si obvinený zásielky nemohol prevziať, lebo nemal občiansky preukaz, je absurdný. Poškodený dal do pozornosti, že podľa § 2 ods. 3 zák. č. 395/2019 Z. z., v zmysle ktorého občan, ktorý dovŕšil vek 15 rokov a má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, je povinný byť držiteľom občianskeho preukazu. Bolo teda povinnosťou obvineného si občiansky preukaz zadovážiť, prípadne preukázať svoju totožnosť na zabezpečenie doručenia zásielok. Poškodený ďalej uviedol, že pokiaľ už obvinený chcel dokresliť celkový stav veci, ako uvádza v podanom dovolaní, predovšetkým nemal opomenúť uviesť, že v súvislosti s jeho konaním je proti nemu podľa vedomosti poškodeného vedené Okresným riaditeľstvom policajného zboru v Žiline, odborom kriminálnej polície, 1. oddelením vyšetrovania trestné konanie pod ČVS:ORP-1283/1-VYS-ZA-2019. V označenej veci je obvinený stíhaný pre podozrenie zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania a poškodzovania a ohrozovania prevádzky verejnoprospešného zariadenia. Trestné konanie sa vedie na základe trestného oznámenia, ktoré podal súčasný starosta obce R., avšak aj ďalšie osoby. Poškodený považuje za krajne nekorektné, pokiaľ je v dovolaní poškodený obviňovaný z protiprávneho, netransparentného a nekalého konania. V skutočnosti je to obvinený, kto pod vplyvom svojich mylných, ničím nepodložených a iracionálnych názorov koná v rozpore s právnym poriadkom, a to vo vybraných prípadoch až s takou intenzitou, že je potrebné sa jeho konaním zaoberať z trestnoprávneho hľadiska. Záverom poškodený uviedol, že podané dovolanie navrhuje odmietnuť uznesením podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku, pretože nie sú splnené podmienky podľa § 372, a ak tak najvyšší súd neurobí, navrhuje, aby dovolanie zamietol podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, pretože dôvody dovolania nie sú preukázané.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila podaním z 26. septembra 2022 prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina, ktorá navrhla postupom podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietnuť, pretože je zjavné, že nie sú splnené podmienky podľa § 372 Trestného poriadku.

Okresný súd Žilina 3. novembra 2022 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného K. P. spolu s trestným spisom na rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) posudzujúc celý obsah dovolania obvineného, ktoré smerovalo proti trestnému rozkazu, zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu súdu prvého stupňa je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku ako aj obsahové náležitosti podľa § 374 Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky však na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 372 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté.

Podľa § 355 ods. 1 Trestného poriadku obvinený a osoby, ktoré sú oprávnené podať v jeho prospech odvolanie, ako aj prokurátor môžu podať proti trestnému rozkazu odpor. Odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal, a to do ôsmich dní od jeho doručenia. Osobám, ktoré môžu podať odvolanie v prospech obvineného okrem prokurátora, sa lehota končí tým dňom ako obvinenému. Ak sa trestný rozkaz doručuje obvinenému a aj jeho obhajcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané neskôr. Na navrátenie lehoty sa primerane použije ustanovenie § 64 trestného poriadku.

Podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 alebo § 373 Trestného poriadku ani po postupe podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku.

Citované ustanovenie § 372 ods. 1 Trestného poriadku vyžaduje na podanie dovolania súčasné splnenie dvoch podmienok, a to využitie zákonného práva podať riadny opravný prostriedok a zároveň, aby o ňom bolo rozhodnuté.

Z uvedeného je zrejmé, že Trestný poriadok podmieňuje možnosť podania dovolania využitím riadneho opravného prostriedku. Táto podmienka, ktorej základným cieľom je dosiahnuť, aby oprávnené osoby podaním mimoriadneho opravného prostriedku nenahrádzali prieskum napadnutého rozhodnutia riadnym opravným prostriedkom je natoľko podstatná, že zákonodarca jej nesplnenie sankcionoval nemožnosťou meritórneho preskúmania napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom a v konečnom dôsledku neúspešnosťou, teda odmietnutím dovolania.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že prokurátor a obvinený K. P. odpor voči trestnému rozkazu Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47T/61/2020 z 27. októbra 2020, nepodal. Vzhľadom na uvedené trestný rozkaz vzhľadom na absenciu podania odporu obvineným K. P. nadobudol vo vzťahu k jeho osobe v zmysle § 356 písm. c) Trestného poriadku právoplatnosť dňom vzdania sa práva podať odpor, t. j. dňom 6. februára 2021. Z uvedeného je zrejmé, že obvinený K. P. v predmetnej veci nevyužil svoje zákonné právo podať proti predmetnému trestnému rozkazu riadny opravný prostriedok v miere predpokladanej ustanovením § 372 Trestného poriadku a týmto vylúčil vecný prieskum trestného rozkazu na dovolacom súde.

Nakoľko nebola splnená podmienka dovolania podľa § 372 Trestného poriadku, pričom ide o vadu neodstrániteľnú, ktorú by nebolo možné napraviť ani postupom podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku, dovolací súd na neverejnom zasadnutí bez meritórneho preskúmania veci dovolanie obvineného podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.